

OHNISKO

Mesačník Evanjelickej cirkvi metodistickej

...počítame s vami!

september 2014

Úvodník

Letom svetom metodistickým

Rozhovor

s misionárkou z Južnej Kórey

Pre deti

Cesta do školy

Svedectvo

Bez úsilia niet úspechu

Téma
Misia

Ježišova škola

Slovo kazateľa

K Ježišovi prinášali deti, aby sa ich dotkol. Učeníci im však dohovárali. Keď to Ježiš zbadal, rozhorčil sa a povedal im: Nechajte deti prichádzať ku mne a nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo. Amen, hovorím vám: Kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nevojde doň. Bral deti do náručia, kládol na ne ruky a požehnával ich.

Marek 10,13-16

Tak nám o p ä ť z a č í n a škola. Prváci prežívajú neistotu zmiešanú s nádejou, tí starší sú trochu znechutení, ale čo sa dá robiť.

Pre rodičov končí dovolenka a začína stále rovnaké sledovanie, či dieťa robí to, čo má. Taký je kolobeh života.

Pozrime sa ale na túto tému z pohľadu Biblie. Tento oddiel je vlastne tiež o škole, o vyučovacej hodine. Situácia nie je ale nijak idylická. Pán Ježiš s učeníkmi smeruje do Jeruzalema a vie, že to je jeho posledná cesta. Cestou stretnú rodiny s deťmi, Ježiš sa zastaví a prekvapivo ich vyzve, aby deti prinášali k nemu. Berie ich do náručia a žehná im, určite prehovorí ku každému pár láskavých slov. Učenikom sa to nepáči, sú nervózni, veď oni majú byť „vyučovaní“, patria také dary hlúpych deťom? A kde sú deti, nie je pokoj, deti vyrušujú. A pritom sa preberá taká dôležitá téma, ako je manželstvo a rozvod, téma čisto pre rodičov. A teraz je z toho „nedelfná besiedka“.

Ale Ježiš sa nenechá vyvieť z miery a povie im: „Pokojne, počkajte, veď aj prítomnosť

týchto maličkých nás môže obohatiť.“ A začne učiť o kráľovstve Božom. Radikálna zmena témy, ale inšpirujúca, pre učeníkov aj pre rodičov. Ježiš nám totiž predstavuje školu nie ako systém vopred daných tém, ktorými sa musíme prehryzť, nech to stojí čo to stojí. Aj Ježišova škola má samozrejme svoju osnovu, nie je to chaos, ale je dynamicky otvorená pre vývoj, pohyb, nečakané situácie, podnety zvonka aj vnútorné pocity radosti či smútku. To všetko Ježiš zakomponoval do svojej školy. Geniálny pedagóg všetkých pedagógov!

Ďalší dôraz tejto situácie spočíva v tom, že Ježiš zdôrazňuje, že na deti je potrebné si vždy nájsť čas, nech sa deje čokoľvek. Ide na kríž, čo prežíva, si ani nevieme predstaviť. Učeníci sú tiež nervózni, čas sa kráti a do Jeruzalema treba prísť načas. A on si tu sedí a rozpráva sa s deťmi! Obrázok ako vystrihnutý z nášho života. Ako často sú naše deti až na konci celého zoznamu každodenných povinností – krížov.

Čo ale prinieslo toto stretnutie? Neuveriteľnú vec, jeden z najmocnejších výrokov evanjelia: „Kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nikdy doňho nevojde“. A k tomu inšpirovali Ježiša deti! Ich bezprostrednosť, priamosť, opravdivosť, dôvera. Veľká výzva pre vieru nás dospelých. Nesnažme sa dosiahnuť vieru či zdokonaľovať ju cez svoje tzv. životné skúsenosti alebo štúdium. Pred Pána predstavujeme s prázdnyimi rukami, s detskou prostotou a až naivnou nádobou. Pripomeňme si, že absolútne a všetko objímajúce pozvanie Pána Ježiša k ceste do Božieho kráľovstva vyrástlo z rozhovoru s deťmi. A každý dospelý sa jednoducho pred Pánom musí stať dieťaťom. Ak nie, do kráľovstva Božieho nikdy nevojde.

Pred tvárou Božou budme deťmi a vždy budme s deťmi. Učme sa a učme sa aj od nich. Budme malí a prostí ako ony. A Boh nás aj ich vyučí, požehná a otvorí dvere do svojho kráľovstva.

ŽEHNAJÚCA MODLITBA

Bože, náš nebeský Otče, prosíme požehnaj školské tašky a pomôcky a požehnaj všetkým, ktorí ich budú v novom školskom roku používať.

Nech majú rozum otvorený k poznávaniu dobrého.

Nech majú odvahu a trpezlivosť.

Nech majú dostatok síl pre rôzne skúšky a radosť z priateľských vzťahov.

Prosíme o to skrze nášho Pána.

AMEN

Jiří Bassano

Letom svetom...metodistickým alebo Čo ma potešilo toto leto?

Po veľmi dlhom (radšej nenápišem akom) čase sme zavítali do Partizánskeho. Prekvapila ma radosť v obecnstve a pekný hlasný (naozaj hlasný) spev. Sediac pri okne som občas pozrela na blízke domy vedľa záhrady a spievala potichšie. Potom som pozrela na ľudí v zhromaždení. Nespievali so strachom, tak som sa osmelila nahlas spievať

aj ja. Popritom som si priala, aby aj u nás ľudia takto alebo aspoň o trochu hlasnejšie spievali☺.

V Bratislave na Panenskej ma potešila d'akovná slávnosť, 90. výročie založenia zboru, kde znelo veľa rôznych piesní a spontánne radosné svedectvá. Bolo to zhromaždenie, akých je málo. Bývalá kolegyňa, ktorú som tam pozvala, mi pri odchode povedala: „Pocítila som akési vnútorné uvoľnenie. Cítim sa lepšie.“

Po dlhšom čase sme sa v júli vybrali na zhromaždenie do Pezinka. Hneď pri príchode

som dostala otázku: Kedy bude ďalšie Ohnisko? Ja že: A to so zelenou obálkou nemáte? Máme, ale to je júnové a už je júl! Potešilo ma to, ale musela som s pravdou von – letné číslo väčšinou nerobíme. Ďalšie bude v septembri.

V júli sme niektorí zo západu navštívili zbor Michalovce a prežili krásny víkend. Evanjelizáciu priš-

li podporiť hojnou účasťou aj zo Slavkoviec. Bolo veľmi povzbudzujúce vidieť aj ich.

Teším sa, že v lete náš zbor navštívili dve rodiny z bratislavského zboru (Čísaroví a Ježoví). Sme Božia rodina a rodina sa navštevuje. No a v auguste sme po roku privítali našich milých Angličanov, rodinu Zacharovú, ktorú niektorí z vás uvidia aspoň na fotke. Na fotkách uvidíte aj niektoré spomínané udalosti. Prajem Vám príjemné pozeranie a čítanie!

Milena Belková

SLÁVNOSŤ VO FARSKEJ ZÁHRADE

15. júna
2014

90 rokov ECM v Bratislave

20. - 22. 6. 2014 Evanjelizácia v Petržalke

Pomocou pre napísanie tejto témy bola otázka: „Čo je to misia?“, položená nič netušiacim respondentom z kruhu najbližších príbuzných. Najstarší z nich povedal, že je to pomoc iným. Najmladší, ktorého som sa vlastne ani nepýtal, povedal, že je to Mesiáš. Posledný usúdil, že misia je obeť a poslanie; niekto, kto nesie evanjelium neveriacim. Keď som im oznámil, že ich výroky budú bez korekcie uverejnené v Ohnisku, prichádzali za mnou, že chcú doplniť a upraviť to, čo povedali. No mňa zaujímal len originál a autenticnosť výrokov.

Slovo misia z latinského **mittere** sa prekladá ako **posielať**. Je to vlastne preklad dvoch gréckych slov **pempo** (posielam) a **apostello** (apoštol).

Misia je Boží nápad, nie výmysel cirkvi. Preto sa často v spojitosti s misiou zdôrazňuje **missio Dei**. Keby som sa opýtal na meno najväčšieho misionára vo svete, možno by ste povedali, že neviete, lebo ste neštudovali históriu cirkvi. Ale jeho meno je predsa veľmi známe a krásne: Ježiš Kristus, Syn živého Boha. Boh zjavený v tebe. On opustil slávu neba a prišiel na zem (Žd 1,1). Jeho konanie je pre nás najlepší vzor. Na konanie misie je teda potrebné prekročiť hranice.

Žiaľ sú veci, ktoré našu misiu zastavujú. Neporozumenie jej pôvodu a významu, neochota, strach, nedostatok, neschopnosť. Niekedy sa učíme vyhovárať sa biblicky ako Adam, Mojžiš či Jonáš. Božia láska je jediná správna motivácia k misii. Biblický učiteľ Herold DeWolf raz povedal: „Novozmluvná cirkev sa do evanjelizácie a misie zapojila tak prirodzene a normálne, ako drozd spieva, alebo ako sa deti hrajú.“ Pokúsil sa vyvážiť vtedy obľúbenú pomýlenú koncepciu, že evanjelizovanie je zvláštna služba, ktorú musia robiť zvláštni ľudia, vo zvláštnom čase a zvláštnym spôsobom. On tvrdil, že je to služba, ktorou cirkev slúži celkom prirodzene a normálne. (Fox, Moris: Svedčiť o viere)

Mihyun Jeong

Môžno málokto z nás vie, že jeden meto-
dista a dvaja presbyteriáni mali veľký
vplyv na napredovanie kresťanstva
v Kórei. Koncom 19. storočia, v roku 1882 doš-
lo k podpisu medzinárodnej zmluvy medzi USA
a Kóreou. V roku 1884 prišiel z Číny presbyte-
rián Dr. H.N. Allen. A o rok neskôr, v roku 1885,
prišli z USA do Kórey dvaja americkí misioná-
ri, metodistický kazateľ Henry G. Appenzeler a
presbyteriánsky kazateľ Horace G. Underwood.
V roku 1945 tri veľmoci USA, Spojené kráľov-
stvo a Sovietsky zväz rozdelili kedysi jednotnú
Kóreu na dve časti, ktoré sa neskôr premenili
na dva suverénne štáty. Dnes sa v Južnej Kórei,
pôvodne budhistickej krajine, hlási ku kresťan-
stvu približne 28% obyvateľov.

Aké boli začiatky Tvojho spoznávania Boha v budhistickej krajine?

Keď som mala 9 rokov (to bolo v roku 1977), začínali u nás evanjelické (presbyteriánske) cirkvi svoju činnosť. Postavili evanjelizačný stan, pozvali ľudí, deti. Išla som aj ja. Hneď nás zapojili, hrali sme divadlo, vianočný príbeh, mudrcov. Vôbec som nevedela, aký to je príbeh, ale hrala som. Cirkev si neskôr prenajala budo-
vu. Chodila som tam asi 3 mesiace aj s mojím bratom, ale potom nám to mama zakázala.

Čo bolo ďalej?

Na základnej škole som spoznala veriace diev-
ča, ktoré sa presťahovalo do Soulu. Jej rodičia

s Jamie - misionárkou z Južnej Kórey

boli úspešní podnikatelia, ktorí pomáhali iným rodinám a rozdávali nám jedlo. Na gymnáziu som mala dve veriace kamarátky, ich rodičia mi posielali desiatu a modlili sa za mňa. Ja som sa im posmievala. Keď ma pozvali na návštevu, vysmievala som sa ich viere, ale oni sa za mňa napriek tomu modlili. No keď sa robila v meste anketa o vierovyznaní, napísala som, že som kresťan.

Potom si sa dostala do Európy.

V rokoch 1989 – 1991 som bola na študijnom pobyte vo Francúzsku. Raz nás kórejskí manželé pozvali na zhromaždenie k nim domov. Ako študenti sme neprišli len kvôli zhromaždeniu, ale aj kvôli jedlu☺. Odvtedy sme u nich každú nedeľu pozerali bohoslužbu na videu. Pri pozieraní všetci plakali, ale ja som bola ako ľad. Okrem toho sme raz za mesiac chodili do Štrasburgu, kam jeden zbor z Los Angeles poslal misionárov. V roku 1991 som sa vrátila domov do Kórey, hoci som vo Francúzsku plánovala zostať.

Prečo si sa vrátila do Kórey?

Pretože moja rodina, a najmä brat mi písali, že naši rodičia sú starí a že čoskoro zomrú. Len pre zaujímavosť: moja 89-ročná mama ešte stále žije, a otec zomrel minulý rok. Tento môj brat, ktorý ma prinútil vrátiť sa, je doteraz náš najväčší protivník. Jeho manželka je budhistka.

Čo sa dialo potom, po návrate domov?

Po návrate z Francúzska som stratila 7 rokov života. Nemala som pevné biblické základy. Začala som piť a chodiť s priateľkami von. Večer sme sa stretli,

jedli, pili, zabávali sa do 4. ráno. To trvalo 6-7 rokov. Mala som auto a prácu (bola som podnikateľka), ale napriek tomu som bola stratená žena. Raz, keď sme s kamarátkami pili doma u jednej z nich, som o 4. ráno začala vyvádzať, porozbíjala som veci a vôbec som o tom nevedela. Zavolali políciu. Myslela som si, že kamarátky klamali a chcú odo mňa len peniaze. Nemám nádej – pomyslela som si. Zomieram.

Kedy sa tvoj život dostal na „správnu koľaj“?

Tí manželé v Štrasburgu mi vtedy dali darček – francúzsku Bibliu, ja som ju ani nevyhodila, ale ani nečítala. Teraz, keď som bola na dne, som ju po 7. rokoch otvorila v 2M 20,1-2: „Boh hovoril všetky tieto slová: Ja som Hospodin, tvoj Boh, ktorý som ťa vyviedol z Egypta, z domu otroctva“. Začala som plakať a trvalo to asi hodinu. Krátko na to sa ma priateľka z práce opýtala, či s ňou nechcem ísť do cirkvi a či nechcem prijať Ducha Svätého. Prvýkrát som teda išla do zboru a kazateľ povedal: „Kto blúdil 7 rokov, nech sa vráti k Bohu.“ Bolo to zvláštne, lebo on o mne nič nevedel. Chodila som tam asi pol roka a potom som začala navštevovať zbor, ktorý bol blízko môjho domu.

Kedy si sa začala zaujímať o misiu?

Keď som začala navštevovať ten druhý zbor. V tom prvom zbore kazateľ hovoril: Žena sa ne-

môže stať pastorm, žena má byť len tichúčko. V tomto druhom zbore bola kazateľkou žena a ona ma priviedla do teologického semináru (na 3-ročné štúdium).

V Trnave - práca s deťmi

*Dokončenie
v ďalšom čísle.*

Prepad zo Srbska

Jedného júlového rána čítam od sestry Mileny správu: „Pali, mohli by sme dať dohromady mládež v prvý augustový týždeň“. Čo som sa zo správy dozvedel bolo, že sa chystá na nás prepád skupinky mladých zo Srbska. Minulý rok sa vyskytla menšia výprava Slovákov na jednej z mládežníckych akcií v Srbsku. Nakoniec sa pevný dátum po menších zmenách určil na 7. augusta.

Keď som prišiel na stanicu vyzdvihnúť mládežnícku tlupu, bola sprevádzaná aj slovenskou zástupkyňou Elvi. Jej skvelé animačné schopnosti a odhodlanie mladých stretnúť sa s nami vytvorili dobrú náladu. Nakoniec sme sa dali dohromady celkom pekná skupina ľudí na to, že sa to dialo uprostred dovolenkového obdobia a v strede pracovného dňa. Bolo skvelé spoznať niekoľkých mladých z iných končín Európy, hovoriacich rovnakým jazykom ako my. Síce niektoré prizvuky zneli skutočne veselo ☺.

V Trnave sme mali spoločný čas chváľ, modlitieb a krátkeho zdieľania. Oboznámili

sme sa s mládežníckou víkendovkou, ktorá sa uskutoční začiatkom mája 2015 v Tatrách, v Račkovej doline. Následne sme išli objavovať gastronomické kúty trnavských reštaurácií, a konala sa menšia poflakovačka po trnavských uličkách. Niektorí menej „unavení“ vybehli aj na mestskú vežu, kde sa hlavnou atrakciou stalo púšťanie balónov. Keďže ich dole vždy niekto chytil, bloková pokuta nehrozila. Záver patril rozlúčke na železničnej stanici.

Poniekto sa rozchádzali s radosťou, že spoznali nových ľudí, a s vedomím toho, že na budúci rok to spoločne roztočíme na skvelej víkendovke pod Tatrami. Mám taký dojem, že počas pár krátkych chvíľ poniektoých navštívil aj pán Platón. :-D Teším sa, že na budúcu jar strávime spolu ďalšie geniálne chvíle.

Pablo

Zapíšte si.....

Víkendovka 1.-3. máj 2015
Račkova dolina

OZNAMY

Správy z domova

Rodina Zacharová navštívila v auguste 2014 Slovensko.

Srdečne d'akujeme za dary na Ohnisko jún – august 2014

Berešová Katarína, Poprad
Hlavna Peter, Piešťany
Melišková Mária, Sládkovičovo
Struhárová Mária, V. Úľany
Nemenovaný darca, Sereď
spolu: 95,-

Zbor Bratislava mesto 100,-
Zbor Partizánske 108,-
Zbor Petržalka 55,-
Zbor Sereď 174,50
Zbor Trnava 150,-

Sestre Berešovej a zboru BA mesto sa ospravedlňujeme, že omylom neboli uverejnené ich príspevky na Ohnisko v predchádzajúcich číslach.

Blahoželáme!

28.6.2014

Katarína Poláčková
a Michal Tagaj ml. zo Serede

9.8.2014

Kristína Kručayová
a Peter Novanský z Trnavy

Velký Osloboditel na náměstí Osloboditelův

„Rozmýšľam, aké by to asi bolo, keby sme znovu vyšli do ulíc.“ Touto vetou som končila v júnovom čísle článok Moju prvú Bibliu mi ukradli... Nemyslela som si, že čoskoro budem mať tú možnosť. 18. - 20. júla 2014 som sa pripojila k evanjelizačnému tímu br. Ľuboša Tagaja a išla do Michaloviec.

Nie som veľmi smelá, aby som oslovila na ulici cudzích (aj keď počúvajúcich) ľudí... Blížil sa záver evanjelizácie na námestí Osloboditeľov. Jedna pani už dlhšie počúvala, hoci stála dosť ďaleko a sama. S pozvánkou vo vrecku som sa k nej pomaly a nenápadne blížila. Všimla som si,

že pozvánku už má, tak som sa jej pozdravila s otázkou, odkiaľ je a tak. Dali sme sa do reči, keď začali Slavkovčania spievať krásnu pieseň: „Naše srdcia nik iný nezíska, jedine láska Pána Ježiša...“ Tá pani mi po chvíli nesmelo hovorí: „Mám na rukách husaciu kožu.“ Ja na to: „To nevádi.“ Po chvíli mi hovorí: „Mám slzy v očiach.“ Ja zase: „To nevádi.“ (Pomyslela som si: To je dobre!) Nakoniec mi hovorí: „Neviem, čo sa to deje, ale chce sa mi plakať. Ja na to: „Nevadí. Aj mne sa chce...“ A tak sme so slzami v očiach dopočúvali záverečnú pieseň, po ktorej som jej povedala: „Pán Boh Vás má rád.“

Prekvapilo ma, že taký malý zbor sa roz-₁₀

hodol pre evanjelizáciu na námestí. Ale tam, kde je ochota, sa to dá. Evanjelizáciu tento rok konal aj zbor Petržalka, s pomocou misijného autobusu EMK mobil. Som rada, že sa pomaličky, aj keď možno nesmelo vraciame k tomu, čo bolo Wesleyovcom úplne normálne, k evanjelizácii vonku. John Wesley povedal: „Najväčšie problémy môžete očakávať od zbabelých alebo lenivých metodistov. Neberte však na nich ohľad, ani keby boli nejakí zodpovední pracovníci zboru či len jednoduchí členovia. Radšej vyjdite von na verejné priestranstvá vždy, keď to počasie dovoľí a pozývajte

k obráteniu a k viere v evanjelium. Konajte tak hlavne každú nedeľu.“ Pán Ježiš povedal učeníkom, že sa MUSÍ kázať v jeho mene pokánie na odpustenie hriechov všetkým národom, a že sme toho svedkovia. K tomu sme dostali aj vystrojenie, moc z výsosti (Lk 24,47-49).

Milena

Bez úsillia

niet úspechu

Pri jarných prácach v záhrade som si uvedomil, že ak chcem mať čo najlepši výsledok alebo dosiahnuť čo najlepšiu úrodu zo svojej záhrady, musím preto aj niečo urobiť. Musím si pôdu dobre pripraviť, pohnojiť, predpestovať sadenice. Jednoducho chcem pre svoju záhradu obetovať svoj voľný čas aj vtedy, keď sa mi veľmi nechce. Mnohokrát je táto práca namáhavá, ale robím ju rád, lebo viem, že by to malo priniesť očakávaný výsledok v podobe dobrej úrody.

Niečo podobné sa deje aj v našom duchovnom živote. Nič na svete sa nedá získať bez toho, aby som niečo urobil. Úspechy neprichádzajú z minúty na minútu, ale po ťažkej a namáhavej činnosti, ktorá odráža ochotu človeka nevzdávať sa, ale dôverovať. Neraz je potrebné obetovať svoj voľný čas. Vzdať sa svojho pohodlia. Urobiť niečo navyše.

Dnes je to tak, že ľudia nechcú tvrdo pracovať. Mnoho ľudí sa nechce namáhať, ale hľadá čo najľahšiu a najjednoduchšiu cestu, pri ktorej by sa nemuseli vzdať svojho pohodlia, alebo niečo obetovať. Terajší konzumný svet nás vedie k tomu, že bez námahy môžeme mať všetko. Robí z nás sebcov skúpeho srdca, ktorí sa nedokážu podeliť. Vedie nás k vyhľadávaniu povrchných radostí. Uzatvára nás do vlastných záujmov a tak nám potom neostane v srdci miesto pre druhých. Dobrý život nie je život bez námahy, bez námahy sa nedá dôjsť k tým veciam, ktoré sú v živote podstatné a cenné. Jedno z najhlbších tajomstiev života spočíva v tom, že to, čo robíme pre druhých, má cenu. Kresťanstvo nás vedie k tomu, že bez skutočnej práce, alebo „duchovného boja“ podľa slov apoštola Pavla, nie je možný ani v kresťanstve žiaden úspech! „Bojuj dobrý boj viery a zmocni sa večného života“. (Tim 1,6)

Ak chceme byť spasení /zachránení/, musíme aj my preto niečo urobiť. Samozrejme, nie v tom zmysle, že by sme si mohli nejakú zaslúžiť samotný dar spásy; ale v tom, že bez nášho pričinenia a našej časti práce spása nie je možná. Na inom mieste nás apoštol Pavol povzbudzuje: „A tak, moji milovaní bratia, buďte pevní, neochvejní, čoraz horlivejší v Pánovom diele, veď viete, že vaša námaha nie je daromná v Pánovi.“ (1K 15,58)

Bez úsillia a námahy sa nedá nič získať. Ak chceme pravdu nájsť, musíme ju hľadať, nájsť si čas na Božie Slovo – Bibliu. Ak sa chceme stretnúť so svojim Pánom, nájdime si čas na modlitbu. Ak chceme žiť, ako to chce Pán Ježiš, musíme žiť život pre druhých, obetovať svoj čas, pohodlie a vzdať sa mnohých vecí. Boh sa musí stať prioritou môjho života!

V živote je veľmi dôležité konať skutky lásky, a nielen o tom hovoriť.

Daniel Zajac

Volám sa
Samuel Fodor,
mám 17 rokov
a patrím do
zboru v Kráľov-
skom Chlmci.

▷ Zamestnanie / Škola

Študujem na strednej odbornej škole so zameraním na kynológiu.

▷ Voľný čas / Keď máš trochu voľno, čo robíš?

Trénujem hru na gitare, učím sa sám.

▷ Rodina / Ako tráviš čas s rodinou?

S rodinou trávim dosť málo času, pretože bývam v detskom domove, ale keď príde niektorý člen rodiny, ideme napríklad na kofolu.

▷ Domácnosť / Ktorý predmet v domácnosti máš najradšej a prečo?

Svoju gitaru, lebo pri nej sa mi najlepšie rozmyšľa a prichádzam na nové myšlienky.

▷ Príslušnosť / Bez čoho nevychádzaš z domu?

Mobil, peňaženku, kľúče, šiltovku.

▷ Trapasník / Tvoj najväčší trapas?

Na besiedke v Kráľovskom Chlmci som hovoril s deťmi maďarsky a nejaké 2 písmená som poplietol a vyšlo z toho dosť vulgárne slovo. Deti si to hneď všimli a opýtali sa, či sa môže v zbere nadávať.

▷ Dovolenka / Prázdniny - najkrajšia spomienka?

Najkrajšia spomienka z prázdnin je, že som sa dokázal udobriť s otcom. Na to nikdy nezabudnem.

▷ Šikulmeter / Čo dokážeš, čo by si mohol ponúknuť?

Baví ma práca s deťmi.

Zoznámate sa

Predstavujeme ľudí zo zborov

▷ Škola / Aký predmet v škole máš najradšej?

Kynológiu.

Verš / Aký je tvoj najobľúbenejší verš z Biblie? Je to verš, ktorý mi raz prečítala jedna známa, keď som si myslel, že na mňa nikto nemyslí.

Rim 12, 5: Tak aj my mnohí sme jedno telo v Kristu, jednotlivo sme si však údmi.

▷ Postava / Aká je tvoja najobľúbenejšia postava v Biblii?

Pán Ježiš.

▷ Hudba / Akú hudbu počúvaš?

Staršie kresťanské piesne, napr. Vďaka Ježiš a skupinu Agatangel.

▷ Vytáčaadlo / Čo ťa vie najviac nahnevať? Keď sa s niekým rozprávam a vidím na ňom, že ho to nebaví, ale nepovie to a čaká, kým na to prídem!

▷ Jedlo / Ktoré jedlo máš najradšej? Makové halušky.

▷ Zmena / Akou formou si sa obrátil?

Uveril som cez jednu pani, ktorej som doučoval syna autistu. Do zboru ECM v Michalovciach som po rokoch prišiel minulý rok na Veľkú noc, na pozvanie môjho brata Dávida. Vošiel som dnu a cítil som obrovské šťastie. Celú hrud' som mal rozohriatu. Až neskôr som pochopil, že to sa ma Boh dotkol.

▷ Odkaz / Čo by si odkázal čitateľom Ohniska?

Väčšina ľudí premárni svoj život hlúpymi otázkami a myšlienkami. Tým, ktorí čítajú Ohnisko by som chcel odkázať, aby sa netrápili zbytočnými vecami, ale nech žijú svoj život naplno, naplno s Pánom Ježišom Kristom.

V Prahe ako hosť

Jedného 5-ročného chlapca sa pýtali, čím chce byť, keď bude veľkým. Nakoľko v ich dome bývalo veľa hostí, odpovedal, že chce byť hosťom. Koncom mája som sa mohla zúčastniť ako hosť na Výročnej konferencii v Prahe. Priznám sa, že som sa tešila, hoci som sa nezúčastnila rokovaní. Rozpomínala som sa na to, ako sme tam v minulosti prežili pekné chvíle v obecenstve Božieho ľudu podľa Židom 10, 32. Brat Benák, ktorý v Prahe pracoval, nás Slovákov vždy čakal na stanici a odprevadil do modlitebne na Ječnú ulicu, kde nás s láskou čakali. Teraz pri stretnutí s bratom supt. Petrom Procházkom som mu v krátkom rozhovore zdelila svoje pocity a hovorila o tom, že sme na Výročné konferencie chodievali ako domov. Uistil ma, že je to možné aj teraz, a z toho sa teším. Ani som nečakala, že ma toľké sestry a bratia budú s Božou láskou vítať. Som vďačná za všetkých, ktorých som stretla, že zostali verní Pánovi Ježišovi. Želám nám všetkým v našej cirkvi, aby sme pracovali na Božej vinici a mali aspoň trochu z tej horlivosti, ktorú vlastnil aj John Wesley, keď usilovne pracoval a veľa sa modlieval. Je až neuveriteľné, koľko práce zvládol na vinici Božej – a to jedine Božou mocou. Jeho heslom bolo: Denne žiť s Kristom. „Daj to aj nám, Pane Ježišu.“

Elena Tagajová

Ďakovanie

**Fund for Mission in Europe
European Methodist Council**

Drahí bratia a sestry v metodistickej cirkvi na Slovensku, dostali sme správu, že vaše zbory opäť prispeli na Fond misie v Európe (FMIE), sumou 1112,- EUR.

V mene FMIE by som vám rád poďakoval za váš prejav solidarity a lásky. Pred časom som si čítal z 2. Korintským a tieto verše mi utkveli v pamäti: Nejde totiž o to, aby sa iným uľahčilo a vám priťažilo, ale o rovnosť; aby váš terajší prebytok pomohol im v nedostatku a aby ich prebytok pomohol v nedostatku vám, čím sa dosiahne rovnosť (2K 8,13-14). Niekedy potrebujeme modlitby, inokedy pozornosť, starostlivosť alebo materiálnu pomoc. A niekedy sa cítime takí požehnaní, že máme dosť, že sa môžeme podeliť s tými, ktorí potrebujú pomoc. To, že sme súčasťou celosvetovej metodistickej rodiny znamená, že nikto nemusí byť vždy silný a nikto nemusí byť vždy slabý. Delíme sa o duchovné i materiálne bohatstvo. Veľmi pekne vám ďakujem, že ste sa rozhodli stať súčasťou Božej misie v iných krajinách a urobili ste to, že ste sa s druhými podelili.

Uvediem jeden príklad práce, ktorú podporili neurčené dary, ako bol aj ten váš. ECM v Bulharsku už vyše 15 rokov pracuje v troch väzniciach (na fotografii je kazateľ Stoyan Stalev, ktorý je do tejto služby zapojený). Táto práca si vyžaduje vedenie každotýždenných bohoslužieb, vedenie biblických hodín, poradenstvo, finančnú podporu pre podporu väzňov a tiež pomoc rodinám (obzvlášť ide o riešenie rôznych sociálnych a administratívnych záležitostí, ktoré sa týkajú vzdelania detí väzňov). Je to práca, pre ktorú treba dávku lásky a nádeje pre tých, o ktorých sa takmer nikto nestará. Je to služba, ktorá má veľký význam!

Ďakujem, že ste svojím darom umožnili takúto a jej podobné diakonské práce.

Urs Schweizer

Urs Schweizer
Office Manager of FMIE

Pre deti

Ahojte
deti!

Pane Ježišu,
pomôž mi

dobre sa _____, dávať _____,

byť milý k pani _____.

Cestou do školy
vás čakajú
všelijaké značky.
Sú to rôzne slo-
vá a vlastnosti.

Tie nesprávne
prečiarknite
a správne si
pekne vyfarbite.

Jakub napísal, na čo si
treba v škole dávať po-
zor.

— ne nadávať na učiteľov.
— neveriť milého.
— pomáhať slabším.

Cez prázdniny sme nemali zabudnúť **ČÍTAŤ BIBLIU**. Túto správnu odpoveď poslali:
Stelka Procházková, Ad'ka Botlíková, Šimon a Danko Kocevovi.

Usiluj sa vyplniť
(tajnička).

				Pomôcky: Oira, Alán, antika	začiatok dňa	hmyz podobný včele	2	paznech- tik ost- nity
				ranná vlaha				
				skupenstvá vody				
Autor. RINGO	býv.skr. Okresnej vojenskej správy	klepeto- vec	1	Pomôcky: Eser, Asimov, mir	malý pás najkvalit. palivo			
španiel. spisovateľ				pohovka, diván				
umelý násyp				zlato (špan.) Tank.a aut. inšpekcia			Roľnícke noviny dvorana	
činy						šláger klinec (angl.)		
Pomôcky: akant,Vok, Palas, oro,nail	Zolov román	úžas (bás.) vzác.tvrdé čier.drevo				predpona superlatív. súvisiaca so psom		diabol, čert
neudieraj					2.meno boh.Atény os (zdrob.)			
sídlo v Guinei- Bissau				obsiala talianske sídlo				
nežal							výkon. trieda Staro- germán	
grécky a rímsky starovek						otec (zastar.) orientál. muž.meno		
Pomôcky: Ors,Abu, ora,eben	1000 kg	hranica (lek.) liehovina z ryže				sarmatský jazdec ruský re- volucionár		
váha obalu					značka lyži oxid hli- nitý (vz.)			posledný Rožmberk
plúžia				americký spisovateľ Artium Magister				
tu máš			vylučov. spojka			mena Macaá		
podmienk. spojka			nákaza			nikto		

Súťažíte o vecné ceny! Odmenu za júnovú krížovku dostal Peter Hlavna. Blahoželáme!

Spomienka na sestru Máriu Kratkovú 6.3.1926 - 18.8.2014

Životná púť s. Márie Kratkovej je akoby vystrihnutá z učebnice dejín východného Slovenska. Narodila sa

v susednej obci Bežovce 6.3.1926 v typickej gazdovskej rodine. Otec bol alkoholik a rodina tým veľmi trpela. Keď mala 14 rokov, obaja rodičia zomreli a tak sa presťahovala do Jenkoviec, kde si ju osvojili bezdetní manželia Bánovi. To bolo práve v dobe, kedy tu začínalo evanjelizačné pôsobenie br. kazateľa Hasiča zo zboru ECM v Užhorode. Jej teta Zuzana – adoptívna mama – vtedy tiež prežila obrátenie, neskôr aj jej manžel. Spolu s nimi tak prijímala prvé požehnania, ktorými Pán bohato zahŕňal malý zbor, ktorý sa schádzal práve v ich dome. Neskôr počúvala aj požehnané svedectvá bratov kazateľov Černého, Matena, Poláka, Frankovského a ďalších, ktorí často navštevovali túto farnosť. To už nebolo zhromaždenie len v Jenkovciach, ale aj na mnohých ďalších miestach v okolí, do oddelenia Podkarpatskej Rusi aj na území dnešnej Ukrajiny.

A práve na bohoslužbe v zakarpatskej dedinke Huta spoznala svojho budúceho manžela Jozefa Kratku, za ktorého sa v r. 1943 na Hutu vydala. Lenže bola vojna a tak brat Jožko musel narukovať. Ale ako tzv. nespoľahlivý Slovak (územie patrilo Maďarom) bol nasadený ako robotník na statok maďarského grófa. Neskôr sa mu podarilo utiecť, ale s postupujúcim frontom prežíval nebezpečné chvíle.

Všetko však s pomocou Božou prekonal, vrátil sa domov a po oddelení Ukrajiny sa rozhodli manželia Kratkoví presťahovať na Slovensko, kde im bol ponúknutý dom po odsunutých Nemcoch v Sklenom v okrese Martin. Vybrali si toto miesto preto, že tam bol metodistický zbor a mohli tak zdieľať milované spoločenstvo metodistov.

Keď zomrel jej adoptívny otec Michal Bán, presťahovali sa (už so synom Jaroslavom a dcérou Boženkou) na prosbu jeho manželky Zuzany do Jenkoviec a ujali sa pomerne veľkého hospodárstva. To bolo v r. 1953 – v období vrcholu násilnej kolektivizácie. Prišli o všetko a začala tvrdá práca v JRD, kde ako aktívni kresťania „takej čudnej cirkvi“ nemali na ružiach ustlané. A tak náš zbor bol pre ich rodinu skutočnou oázou pokoja a požehnania. A tento vzácny pokoj bolo vždy cítiť aj v ich dome. Preto si mnohé návštevy v našom zbore vyberali nocľah práve u nich a oni nikdy nikoho neodmietli.

Keď sa po čase z Jenkoviec odsťahovali obidve deti a Pán si odvolal v r. 1994 vo veku 80 rokov do svojho Kráľovstva brata Jožka, jej manžela, sestra Mariška (tak tu bola známa) osamela. Pretože aj jej zdravotný stav nebol najlepší, po niekoľkých rokoch si ju vzala k sebe dcéra Boženka do Horných Počerníc v Prahe. Tam žila 19 rokov a hoci nemohla chodiť, bola stále duchovne spojená so životom metodistickej cirkvi. Na svojich modlitbách nikdy nezabúdala na zbor v Počerniciach, kde ju srdečne prijali a navštevovali, na zbor v Jenkovciach, a na zbor na Ukrajine. Ale ani tam na ňu nezabudli. Keď som bol ešte začiatkom augusta v našom zbore v Kamenici pri Užhorode, prvá otázka starších členov bola: „A ako še ma šestra Mariška?“ Priznám sa, že ma to dojalo a aj zahabnilo. Ako skoro dnes zabúdame na svojich blížnych! Toto je mocné svedectvo kresťanskej lásky v praxi.

Sestra Mária dospievala 18.8.2014 svoju pozemskú pieseň, domodlila sa svoju poslednú modlitbu vo veku požehnaných 88 rokov. Odišla tíško, tak ako žila, v kruhu svojich najbližších. Ďakujme Bohu za jej život, prácu a predovšetkým svedectvo.

Jiří Bassano

OHNISKO
Vydáva: Evanjelická cirkev metodistická
Panenská 10, 811 03 Bratislava
Tel./fax: 02/5441 4468,
eMail: ustredie@umc.sk
ISSN 1339-2956
www.umc.sk - tu sa nachádza Ohnisko

v elektronickej podobe.
Mesačník Ohnisko vychádza desaťkrát v roku.
Náklady na jedno číslo sú 0,90 Eur + poštovné.
Prispieť môžete na č.ú.: 6611690036/1111;
VS: 9172 alebo poštovou poukážkou.
Ďakujeme.

Redakčná rada:
Milena BELKOVÁ
Lenka PROCHÁZKOVÁ
Luboš TAGAJ
Spolupracovníci:
Martina Výbošťáková